

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 3 2009 ÅRG 41

Pris 30:-

Kom, o Kriste, änglars konung, herre över liv och död
Du, åt Mikael och änglar till en vakt åt kyrkan bjöd.
Uppfyll rummet med din närhet, LIVETS VIN och LIVETS BRÖD

Mikaelidagen:

Därför konsekrerades och helgades detta tempel
till Guds ära, till mänsklighetens fullkomnande
och i vörndnad för S:t Mikael och alla änglar.

Biskopens spalt

Denna gång vill jag i min spalt ägna utrymmet åt vad som timade vid årets Mikaelihelg.

Ett veckoslut ägnad åt en sammanfattning av det gångna verksamhetsåret och tid för att se framåt blandat med föredrag och gudstjänster.

Lördagen inleddes traditionsenligt med Samfundets årsmöte.

Saxat ur årsmöteshandlingarna

Verksamhetsberättelsen:

Styrelsen har under verksamhetsåret bestått av följande ordinarie medlemmar:

Ordförande Nappe Holmström Björnus, sekreterare Carina Carlström, kassör Gunnar Kylberg, ledamöter Rose Marie Johansson, Krister Fast och Eva Jakobson.

Suppleanter: Evert Sundien, Iréne Edén, Marianne Andersson Söderström och Stefan Brauer. Rose Marie Johansson har även ansvarat för den ekonomiska förvaltningen av Communio.

Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson har alltid säte och stämma i styrelsen.

Protokollförda sammanträden

Styrelsen har under det gångna verksamhetsåret haft fem protokollförda sammanträden, inklusive det konstituerande sammanträdet.

Ordinarie årsmöte

Årsmöte hölls den 4:e oktober 2008 i Liberalkatolska domkyrkan, Flottbrovägen 5, Stora Essingen, Stockholm. Beslut, ekonomisk samt övrig redovisning återfinns i protokoll och övriga handlingar från årsmötet.

Liberala Katolska Kyrkans register

Kyrkan har vid verksamhetsårets utgång 425 medlemmar varav 276 är kyrko-medlemmar. Därtill har 217 personer anmält att de anser sig vara betjänade av kyrkan.

Liberala Katolska Kyrkans prästerskap

Vid verksamhetsårets utgång fanns inom samfundet 2 biskopar, 6 präster samt 3 diakoner i aktiv tjänst.

Communio

Samfundets tidning, Communio, har

utkommit med fyra nummer.

Maria församling i Västerås och S:t Mikael i Stockholm har prenumererat för sina betalande medlemmar. Communio hade vid verksamhetsårets utgång en upplaga av 250 ex.

Internationellt samarbete

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan i Sverige deltar i det internationella samarbetet inom "The Liberal Catholic Church" och dess "General Episcopal Synod" där Samfundets biskopar är medlemmar. Presiderande biskop i GES är Biskop Maurice Warnon.

Sammanfattning

Styrelsen har under det gångna året arbetat med att förverkliga de beslut som fattades vid föregående årsmöte.

Vi ser fram emot att de positiva tendenser som visats sig under året kommer att utvecklas och resultera i en ökad verksamhet i församlingarna och kyrkogrupperna i Kristi tjänst.

Verksamhetsplan:

1. Träff på lördagen i Norrköping /Söderköping i samband med att kyrkan firar mäsas på Capella. Tid ej fastställd.
2. Fortsatt utgivning av Communio. Styrelsen ska ta diskussion och beslut under året beträffande distribution. Oförändrat prenumerations- och lösnr.pris.
3. Inköp och försäljning av 500 st. pins föreställande LKKs vapen.
4. Nytryck av gula foldern och omarbetsning och nytryck av den lilla vita pamfletten.
5. Hemsidan ska få ny design.

Efter årsmötet gick de församlade ut för att få en matbit varefter vi åter samlades i kyrkan för att lyssna till ett mycket intressant föredrag av Teol. dr Bertil Persson med ämnet: Vilken religion har Gud skapat?

En stunds ögonöppnande bibelstudium över Luk 18:9-14.

Jag ser fram emot att kunna presentera föredraget i kommande nr av Communio.

Teol. dr Bertil Persson

Kvällen avslutades med Läkegudstjänst och Sakramental Välsignelseandakt. Söndagens mäsas innehöll traditionsenligt en åminnelse av kyrkorummets konsekration för 39 år sedan.

Sten-Bertil

Samfundets styrelse

Vid årsmötet fick styrelsen följande sammansättning:

Ordförande: Nappe Holmström Björnus, Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, 08-717 26 99.

Sekreterare: Carina Carlström, Amnevägen 34, 547 73 Otterbäcken, 0551-22 480

Kassör: Gunnar Kylberg, Svedjevägen 5, 167 54 Bromma, 08-25 05 79

Vice ordf.: Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen 11 G, 752 40 Uppsala, 018-55 01 91

Vice sek: Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723 43 Farsta, 08-724 83 28

Ledamot: Eva Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70

Suppleant: Marianne Andersson-Söderström, Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping, 011-16 10 81

Suppleant: Iréne Edén, Välljärnsgratan 52, 724 73 Västerås, 021-30 02 31

Suppleant Evert Sundien, Hagagatan 37 ltr, 113 47 Stockholm, 08-33 20 06

Suppleant: Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5, 227 62 Lund, 046-288 48 77

Bönen under mässan

Ingrid Nyborg-Fjellander skrev denna artikel till septembernumret 1960 av Liberal-katolska kyrkobladet. Hennes make, biskop Sigfrid Fjellander var tidskriftens redaktör och ansvarige utgivare. Artikeln har bearbetats av Gudrun Fleetwood. Fortsättning från Communio nr 2 -09.

Den centrala mässan

Hela det långa partiet mellan trosbekännelsen och nattvardsgången är egentligen en enda lång oavbruten böneaktivitet på allra högsta plan. Vi ställs här inför tillvarons mysterium: kraften i offret. Genom mässan har vi hittills vandrat som det så underbart beskrivs i en text ”med Herren på vägen till Emmaus” - men nu nalkas det centrala ögonblick då brödet ska brytas, då vi känner igen Kristus, då vi märker kraften i offret och anar innebörden att i själva verket hela universum finns till i kraft av att det pågår en oavbruten mässa, ett ständigt självupppoffrande utgivande av liv från Gud.

Just här brukar jag själv lägga bort liturgin. Det faller sig naturligt att bara fokusera inåt och knäppa händerna. Inte en onödig rörelse på det fysiska planet ska nu störa det allra heligaste. Klockorna påminner om att nu sker det allra heligaste. Nu ska själen tiga, nu stiger Gud ner mitt ibland oss.

Församlingen görs medveten om att den nu måste hjälpa prästen med sin innersta kraft: ”Bröder, bed att mitt och ert offer må vara värdigt inför Gud, vår allsmäktige Fader.” Men inte bara detta. I församlingens svar ligger det klart uttalade medvetandet om att det inte bara gäller ett saligt försjunkande i tillvarons största mysterium ”att Herren skall mottaga offret” - det gäller också något mycket konkret och praktiskt: Våra liv ska helgas i Hans tjänst. Det som nu sker i mässan - det är egentligen det som ska göras varje dag med vårt liv: ett ständigt utsändande av kärlek och kraft till dem som behöver oss som hjälp och näring.

Förbönen i mässan

I mässans allra heligaste bön, **konsekrationsbönen** förekommer ett moment, där varje enskild kan ha en viktig funktion. Det är **förbönen**. Som ni vet har vi alla möjlighet att lämna in namn på sjuka, behövande, sörjande, på

blivande föräldrar och avlidna. Prästen nämner då deras namn, och det sägs av dem som kan följa det inre skeendet, att en del av den höga kraft som utlöses vid sakramentets konsekration går till dem. Otaliga är de iakttagare som i detta ögonblick har sett de namngivna närvarande eller som har sett änglar liksom ta emot och ge sig iväg i ett bestämt syfte. Vi har också upprepade gånger fått veta att människor vars namn utan deras vetskap lämnas in för förbön, vid tiden för konsekrationen upplevat en märklig krafttillströmning och vid några tillfällen t o m direkt sett de höga budbärarna. Ett par gånger har de trott det vara en ny läkare som kom in i rummet.

Vi har här att göra med ovedersägliga realiteter. Vi har här en oerhörd möjlighet att hjälpa också genom att just i det ögonblick då namnen nämns rikta allt det goda vi har mot dem som behöver det.

Tillbedjan - en bortglömd konst

Jag vill också ett ögonblick dröja vid det fina stillsamma moment som utgörs av *Vi tillber dig o dolda ljus*.

Bland de olika former av bön som vi arbetar med under mässan är **tillbedjan** inte oviktig. Just här befinner vi oss på tillbedjans toppunkt. Sakramentet är konsekrerat - undret har skett att det gudomliga livet stigit ned på vårt altare och väntar på oss. Vi dröjer stilla inför det ousägliga.

Tillbedjan är en ganska bortglömd konst - ett ganska misshandlat inslag i vår kärlek både till Gud och människor. Vi har glömt att böja oss ödmjukt och med strålande tacksamma ögon inför den skönhet, den godhet, den säregenhet som möter oss både hos de människor vi älskar och den Gud vi tillber.

Vi blir så lätt vana. Liksom vi blir vana vid underbara människor som livet förunnat oss nåden att möta på vår väg, så har vi också blivit vana vid så mycket av det underbara som möter oss i mässan.

Vi märker det när en ny människa med ett verkligt vaket sinne upplever vår mässa. Man värms av återglansen av hennes tillbedjan och ser plötsligt med nya ögon på allt det underbara vi varje söndag har tillgång till. Och man förstår en ny aspekt av sanningen: ”Om ni inte omvänder er och blir såsom barn, kan ni inte komma in i himmelriket.”

Vi lever kanske mitt i himmelriket men våra ögon är slutna och våra sinnen och vårt hjärta sover. Detta gäller mycket i vårt liv och det är sant om vår kyrka. Men tas det ifrån oss, då skulle vi plötsligt märka det - genom det oerhörda tomrummet.

Jag tror vi kan göra åtskilligt för att bli varse vad vi äger i vår underbara mässa och i den stora gåva vår Herre skänkt världen i sakramenten. I det ögonblick vi vaknar, tänds spontant tillbedjan i vårt hjärta, ty vi måste falla i förundran över det som breder ut sig framför oss, över hur stort livet är, över hur generös Gud är mot oss. Och vårt tysta **Adoro te - Vi tillber dig**, brister då ut i ett jublande **Adeste fideles - Kommen I trogna, jublen, fröjden er**.

Att be tillsammans

En bön i vår mässa läser vi högt tillsammans. Det är **Fader vår**, Herrens bön, även om det inte var han som bad den första gången. Det är stort att så påtagligt och högt få be tillsammans. Man märker också vid varje gudstjänst hur just detta att be denna bön svetsar samman hela församlingen på ett särskilt sätt i det att både vi själva och de som är där första gången här är framme vid ett välkänt moment.

Men att be tillsammans är mer än så. Förr i världen praktiserade man husandakter och bad måltidsböner tillsammans. Undantagsvis förekommer det ännu att två personer eller en familj ber tillsammans. Det är en stor gåva att få göra det. Stor därför att vi förstärker

Forts sid 4

Bönen under mässan

forts. från sid 3

varandras finaste strävan i det ögonblicket och stor därför att vi ett ögonblick blir ett i vårt innersta, såsom över huvud taget en gemensam handling på ett nästan magiskt sätt utplånar gränserna mellan oss, gör oss till ett liv.

Efter kommunionen finns en kort bön, som är av vikt att be av hela sitt hjärta: ”Vi som nu fått nytt liv genom dina himmelska gåvor ber dig, o Herre, att din nåd må så inympas i våra hjärtan att den ständigt bär frukt i våra liv.”

Mässans underbara böneaktivitet nalkas nu sitt slut. Den har varit ett stort privilegium för oss - liksom det alltid är ett stort privilegium att få delta i ett heligt arbete. Men det är ett privilegium som förpliktar. Vi har bett med hela vårt väsen, men det finns en sak som ska fullborda bönen och det är våra handlingar under den vecka som ligger framför oss. Därför är det också med mycket allvarliga välsignelser som prästen sänder ut sin församling i världen. Han ber i kraft av all sin styrka

att Guds egen kärlek och kunskap ska följa människorna i deras vardag. Och han ber att ”de heliga vilkas lärjungar vi strävar att bli” inte ska lämna oss åt mörker och ensamhet utan visa oss det ljus vi söker och ge oss den hjälp vi behöver och den inre frid, som är livets enda trygghet.

Församlingens amen i det ögonblicket är mycket seriöst.

Söndagens mässa är slut - vardagens mässa börjar.

Hur mässan förvandlar oss

Jag vill avsluta med följande: Var och en av oss hur små, enkla, obetydliga, nybörjaraktiga vi än känner oss har en oerhörd resurs i bönen under mässan.

1) Vi har ett tillfälle att här koncentrera allt det bästa i vårt väsen i en enda huvudström och med hjälp av allt det som är verksamt under mässan och med varandras hjälp lyftas till höjder dit vi aldrig kan nå ensamma. Det säger sig självt att denna handling, ofta och regelbundet upprepad måste ha en stor inverkan på oss som människor. Det

är en väg till mognad och helgjutenskap, som knappast kan överträffas av något annat.

2) Hur små vi än är och hur lite vi tycker att vi kan göra för människor och för världen, så kan var och en av oss under mässan användas till vår fulla andliga kapacitet med hjälp av de dirigerande krafterna, som bättre än vi själva känner våra resurser. Vi kan ibland inför en präst uppleva denna egendomliga utvidgning och höjning av hela personligheten, medan han celebrerar, som ger honom ett helt annat andligt format än det vi är vana vid. Men det sker också med var och en av oss. Ju mer reservationslöst vi ger vår varma kärlek, vår klara tanke, vår goda vilja, vår förmåga till glädje, förståelse och vördnad, desto mer kraft strömmar ut från oss och kan användas av änglarna i det heliga arbetet.

När prästen säger: Låt oss bedja, låt oss göra det med hela vårt väsen och veta att då lever hela vår människa.

ÖGON SOM MÖTS OCH HJÄRTAN SOM BERÖRS

Han ser henne när hon tittar upp.

Ett hastigt leende av igenkännande från förr.

Mer blir det inte.

Orden vill uttalas men släpps inte fria från tidens rumsliga begränsningar.

Det kommer, tänker han lugnt och skyndar vidare på frihetens hjul.

Dagar kommer och dagar går och mötena blir tätare dock lika tveksamt flyktiga.

De allt intensivare leendena talar om en törst och en hunger som närs av glädjen och värmen från den gångna gemenskapen.

Det kommer, tänker han men tvekar, hur och när?

Hur länge sedan var det, undrar han?

Ett decennium skiljer dem från de gemensamma träffarna och den inre övertygelsen att tillhöra något större även i det lilla obetydliga sammanhanget som skapade gränslösa förhoppningar.

Det kommer kanske igen, säger han med en alltmer stigande känsla av tveksamhet än tidigare.

Minnen kommer nu allt oftare och med större kraft än han kunde ana.

Lysande änglar och eldsprutande demoner flyger förbi i en våldsam fart som jagandes varandra i livets kurragömma lek.

De som gav oss styrka och glädje och de som i smärtans tecken sög musten och viljans glada uppoffring ur våra alltmer sargade kroppar.

Det kommer liv efter ... suckar han djupt.

Explosionen detroniserade allt som byggts upp under många år. Allt raserades och blev till pulver i en flyktig höstvind.

Så många tappra själar som försvann, en efter en, ut i det okändas kalla mörker. Förvirring och smärta blev till ledsagare under själens diaspora sökande efter mening och sammanhang.

Det kommer sol efter regn, blev hans trogna hopp.

De första orden så låga och osäkra viskas fram, som sökandet i ett famlande landskap.

Ett hopp som föds i hans hjärta, en strimma av sol lyser för ett kort ögonblick upp hans inre.

Så... s länge hade han önskat detta ögonblick.

Med förundran oroade han sig för hur han skulle förvalta förtroendet som fötts.

NU, kom den ut sträckta handen!

Min väg till LKK

Jag hade nyligen avlagt studentexamen, och hade hela månaden maj 1968 ledig. 18 år gammal bodde jag kvar hemma hos mina föräldrar i Norrköping, i väntan på ett stundande sommarjobb som kantor. En dag, när jag läste den lokala dagstidningen, föll blicken på en mycket liten annons som deklarerade att Liberala Katolska Kyrkan skulle hålla en mäs­sa kommande söndag. Jag drogs som en magnet till dessa uppgifter och fick en absolut övertygelse att jag skulle bege mig dit. Det var ett mer oväntat beslut än man skulle kunna tänka sig, eftersom jag var en mycket blyg ung man, som knappast skulle våga mig på att ensam besöka en för mig okänd församling. Men här visste jag i mitt innersta, att detta var något viktigt för mig.

Söndagen kom, och jag tog spårvagnen till stadsdelen Kneippen, en villastad, där kyrkan var nyinflyttad med stora utrymmen i en gammal trävilla. Jag ringde på dörrklockan, och efter en stund öppnades dörren av dåvarande diakonen Elis Andersson. "Är detta Liberala Katolska Kyrkan?" var min fråga, och Elis korta svar var jakande. Från det ögonblick jag steg innanför dörren visste jag med en nästan mystisk vetskap att det var här jag hörde hemma, att det var här min "kyrkliga framtid" fanns. Lennart Söderström var församlingens präst, och hans dåvarande fru organist. Jag gick till varje mäs­sa innan sommaruppehållet. Det hände att jag var ensam besökare, men normalt var vi 2-3.

Till hösten flyttade jag till Uppsala för att studera psykologi. Jag besökte naturligtvis Uppsalaförsamlingen, och minns med värme det samtal jag fick med biskop Sigfrid vid ett kyrkkaffe. Jag glömmer aldrig hans vänlighet och ödmjuka personlighet.

Även om jag personligen fortsatte att i andra sammanhang träffa en del av kyrkans medlemmar, kom jag av olika skäl under ett antal år ifrån församlingen, och bevistade varje söndag mässorna i Uppsala domkyrka. Jag bodde alldeles intill, och var oerhört imponerad av denna Nordens största kyrka och det faktum att bortemot 1000 personer kom till varje söndagsgudstjänst. Tänk er nattvard med nära 1000 deltagare!

LKK följde jag genom enstaka besök i Stockholmskyrkan och framför allt genom att läsa Communio. Jag prenumererade även på tidskriften Graal, redigerad av biskop Sigfrids hustru.

Ett minne, för alltid bevarat, var invigningen av den nya domkyrkan på Stora Essingen. Som medlem i det s.k. bärarlaget, som bundit sig att varje månad lämna ett större eller mindre (som i mitt fall) bidrag till amorteringarna på den nya kyrkobyggnaden, blev jag inbjuden till den högtidliga akten. Aldrig har jag sett kyrkan så fullsatt. Vi var långt över det av brandmyndigheterna tillåtna antalet och långt över 100 personer mottog nattvarden. Kyrkolokalen konsek­rerades, och efter 2-3 timmar gick vi alla hemåt, glada och upplyfta av det unika vi fått ta del av.

Jag fortsatte att besöka mässorna i Uppsala domkyrka. Jag noterade att den liberalkatolska församlingen av olika skäl, främst två prästers sjukdom, till slut lades ner, och att en hänvisning infördes i Communio, att intresserade i Uppsala hänvisades till vår präst Åke Moberg i Stockholm. En dag var plötsligt denna hänvisning helt borta ur tidningen. Jag blev beklämd och bestört och ringde genast - detta var omkring 1988- till biskop Lennart, och frågade om jag kunde hjälpa till. Vi beslöt att jag omedelbart skulle resa ner till Norrköping för samtal, vilket snart ledde till dop (sub conditione) och efterföljande konfirmation. Detta skedde i all stillhet i Sandbyhovskyrkan i Norrköping, den största kyrkolokal LKK i Sverige har disponerat för regelbundet bruk. Därefter började jag anordna mässor i mitt dåvarande hem i Uppsala och bjöd in olika präster från Stockholm. Första mässan hölls högtidligen av vår biskop, och samlade ett tjugotal intresserade. Sedan följde en rad uppoffrande besök av andra präster. Långsamt fortsatte jag mina studier i den utbildningsgrupp Åke Moberg startat, och som jag och mina vänner och prästkandidater deltog i under tre läsår.

På förvintern 1992 prästvigdes jag, på min egen önskan i födelsestaden Norrköping, där min första kontakt med kyrkan inletts, och de flesta av mina syskon fortfarande bodde. Tyvärr hade

mina båda föräldrar avlidit, detta hade annars varit en högtidsstund för dem. Det gladdde mig, att så många som drygt 40 personer kom för att delta i mässan och prästvigningen. Däribland en liten delegation från Uppsala.

Som nyvigd präst kunde jag nu hålla regelbundna gudstjänster i mitt hem, men av utrymmesskäl flyttade vid snart till Birgit Johanssons bostad. Birgit var en djupt förändligad, klarseende kvinna, som var mycket fäst vid LKK och tidigare varit ordförande i kyrkorådet. Hemma hos henne upplevde vi under flera år en rad minnesvärda andakter. Mässor, läkegudstjänster och sakramental välsignelse. På grund av värdinnans hälsotillstånd flyttade vi efter några år åter verksamheten, denna gång till min nya bostad på Kvarnängsgatan. Och då där blev ganska trångt, åter en flytt, nu till Johannelundsgårdens (ett äldreboende) vackra aula, den största och vackraste lokal vi hittills disponerat i Uppsala. Vid biskop Sten-Bertils första besök deltog över 40 personer i mässan, och vi var lika många som vid långbord samlades till kyrkkaffe efteråt. Antalet besökare kom sedan att variera mellan 10-15 personer och alla var överens om att lokalen var den bästa tänkbara. När vi till slut måste lämna även denna lokal, planterade vi ett träd utanför huset, som ett tack för all generositet vi mött från hemmets ledning. Lokalen hade ordnats för oss genom Rose Marie Johansson, som under år efter år var församlingens stöttepelare och utförde ett stödjande arbete som knappast låter sig beskrivas. 1995 flyttade jag från Uppsala, vilket medförde ett uppehåll på ett och ett halvt år i verksamheten. Jag återkom emellertid 1997. Gudstjänsterna återupptogs i mitt nya hem på Övre Slottsgatan 11 B.

Tyvärr krävde mitt borgerliga arbete så småningom alltför mycket av mig. Jag hade blivit Förste bibliotekarie och filialchef och samarbetade också i projekt med olika forskare. Jag insåg för sent att jag bränt ljuset i bägge ändar, och befann mig plötsligt i kollaps och blev flerårigt sjukskriven. Samtidigt blev jag tvungen att ta "tjänstledigt" från mitt arbete som präst. Genom uppoffrande medlemmar,

Forts sid 8

TILLSAMMANS ÄR VI INTE ENSAMMA!

Den brokiga skaran av människor som samlats i det avlånga vardagsrummet i tant Agdas lilla men trevliga trea är inte stor.

Gubben Enok och hans skäggige bror K som Enok kallar honom, sitter vid kortsidan lite som för sig själva. Spralliga Micha med sina kompisar från gymnasiet, Jojje och Priceless (heter de verkligen så?), har bänkat sig på soffan som om de ägde den. Vårdinnan själv sprang fram och tillbaka för att fylla på kakfaten och de goda smörgåssnittarna som hon är vida berömd för i stans alla kyrkor. Magnhild och Tekla, Agdas två väninnor, fatsörplade kaffe och små pratade om loppisen förra lördagen. Den välklädde ungarlen Hr. Alfred som hela sitt liv arbetat som skraddare, hjälpte tant Agda med att fylla påtåren eller om det var tretåren? Han verkade lite förtjust i henne...

Pastorn försökte sitta upprätt på den lilla pallan. Hur ska detta gå tänkte han oroligt för sig själv och balanserade sin långa och smala lekamen, i ett tappert försök att upprätthålla sin teologiska värdighet.

Så fort det kan gå! När de samlades första gången var de ju bara fyra: tant Agda, gubben Enok, Hr. Alfred och pastorn. Micha hade dykt upp för att skriva något slags skolarbete om den lilla kyrkogruppen och så var hon ju gubben Enoks systerdotter! Hon hade stannat kvar för att ta reda på vilken teologi som gömde sig i den lilla okända kyrkans avlägsna historia. Och med henne kom flera nyfikna och frågvisa ungdomar. När tant Agda för ett ögonblick stannade upp och tittade på de udda människorna kände hon en varm stolthet över den lilla församlingen som nu vuxit till tio.

De första månaderna hade de ju träffats, varannan söndag, hemma hos vårdinnan och med tiden kom det både en och två till den växande skaran. Intresset för den varma gemenskapen och den innerliga gudstjänsten verkade tilltala de närvarande (eller var det kakorna och smörgåssnittarna? här fanns det uppenbarligen två läger!).

Och så hade det stora undret skett!!

Pastorn, Hr. Alfred och gubben Enok kom tillbaka från årsmötet i den stora staden med den glada nyheten. Den lilla kyrkogruppen med pastorn i spetsen skall få en egen lokal! De kloka i Heliga Samfundet ”ville satsa på en större närvaro i provinsstaden som de hade sagt”. En summa pengar för inköp av en lokal i en bostadsrättsförening skulle frigöras från stiftelsen Alla Äro Vi Ett.

Gubben Enok berättade om en lagom lokal, på 81,5 kvadratmeter, i det hus som han bodde i tillsammans med sin mystiske och skäggige bror. Där fanns ett större rum för kapellet och ett mysigt rum för kyrkkaffe och samlingar. Den icke alltför lilla klädkammaren kan delas av i två delar och härbärgera de sakramentala föremålen och de mer profana i var sitt utrymme. Det oproportionerligt stora köket lämpar sig för mindre studiegrupper, etc. Efter flera besök av Representanten beslöt Samfundet göra slag i saken och efter vederbörligt tillstånd och juridiska kontrakt var det fullbordat!

Det hade målats och fejats och en dag meddelade gubben Enok stolt att hans bror och han tillsammans med tant Agda fått lov att överta möbler från det nerlagda missionskapellet i Kyrksätra, tre mil från Lillköping ute på landet. Den under årtionden så livliga missionsförsamlingen var nu bara ett minne blott. De sista åldersstigna medlemmarna hade flyttat in till det nya och mycket omtalade seniorboendet i Lillköpings centrum.

Bland möblerna, som plockades ner av ungdomarna från lastbilen, fanns en hel kyrksal med röda sammetsklädda karmstolar. Ett något för lågt altare men Enoks storskäggige bror anmälde sig för att höja det. Till samlingsalen fanns möblemang för nästan tjugo gäster med två bäddsoffor(?) och sex rymliga bord med tillhörande stolar.

Den första gudstjänsten, eller ”mässan” som pastorn så högtidligt kallade den på invigningsdagen, blev till en stor och viktig samling med besök från landets kungliga huvudstad och långväga gäster från kontinenten eller

var de från Skåne? Alla i kyrkogruppen fick så mycket beröm, särskilt tant Agda för sina goda kakor och de grymt smaskiga smörgåssnittarna försvann fortare än snön på våren.

Nu var det så finurligt ordnat att el och hyra betalades genom en annan stiftelse *Alla Våra Tempel*, så den lilla kyrkogruppen behövde bara sköta om lokalen och skaffa det som behövdes av ljus och mera till de alltmer frekventa och besökta gudstjänsterna. Den av inflationen och finanskrisen kraftigt reducerade pensionen skulle räcka till så mycket men minimiavgiften på hundra kronor, betalades punktligt till samfundet varje månad av de trogna pensionärerna. Ja, både pastorn och skraddare Hr. Alfred betalade extra eftersom de tjänade lite mer än de andra.

Kvällens möte handlade om att tillsammans kläcka idéer för att få mera pengar till Heliga Samfundets gemensamma kassa. Efter den anmärkningsvärda och goda utvecklingen i Lillköpings kyrkogrupp, de var en del av ett framtidsprojekt, fanns det planer på att skaffa liknande lokaler på andra platser med kyrkogrunder och nu var församlingen i Lillköping sugna på att dra sitt strå till stacken och samla in pengar.

Gubben Enok och hans lurvige bror hade anmält att de har några förslag att komma med. Tant Agda och ”flickorna” som hon kallade Magnhild och Tekla hade också nyheter av viktig art och ville få tid att samla sig, så de gick ut i köket och tisslade och fnissade medan gymnasiesterna tömde bordet på alla dess goda delikatesser. Skraddaren Hr. Alfred och pastorn diskuterade teologiska frågor som dykt upp i Lillköpings *Kristna* Råd (LKR).

Ekklesiastik journalisten Gregorius Viringuitis

LILLKÖPINGS NYA ALLEHANDA

(inte att förväxla med Allehanda nyheter från Storköping)

Eukaristien

som norm för vårt handlande

Karmelitermunken Wilfrid Stinissen skrev på 1980-talet en fascinerande liten bok med titeln "Bröd som bryts" och som ständigt ges ut i nya upplagor.

Personligen tror jag att dess popularitet beror på det underliggande budskapet – att eukaristien inte "bara" är det största och mest värdefulla av våra sakrament, näst dopet, utan också utgör en norm för hur vi skall handla i våra liv. Tanken på att låta eukaristien, tacksägelsen, löpa som en röd tråd genom våra liv också utanför gudstjänsten är stor och omvälvande – ett mysterium minst lika djupt som upplevelsen av nattvarden.

Frågan är väl hur väl vi klarar av att ta med oss eukaristien från kyrksalen till tillvaron utanför – till våra hem, skolor, arbetsplatser, offentliga miljöer och andra platser där vi vistas? Är vi de monstranser, bärare av Jesu Kristi lekamen och blod, som vi kallas till då vi tagit emot brödet och vinet? Låter vi Guds Kärleks Ljus lysa över vår omvärld? Sanningen är väl tyvärr den att det är svårt att hålla kvar känslan av tacksägelse och jubel när vi stiger ut i världen igen efter vårt besök i de heliga rummen... och en av orsakerna tror jag kan vara att vi just upplever en sådan gräns – att kyrksalen är genomsyrad av helighet, men att denna helighet inte återspeglas i samhället omkring oss.

Det är just längtan efter det heliga, det gudomliga, som driver oss in i kyrkan... men det borde också vara det som driver oss ut i vår omvärld! I klostertraditionen talas sedan tusende år tillbaka om hur upplevelsen av Guds realitet blir så stor att man inte klarar av att hålla den inom bords utan tvingas av en kraft större än något annat att sprida den vidare till andra. Ordet "nåd" betyder i fri översättning "det som rinner över", d.v.s. det som inte får plats i kärlet utan svämmar över alla bräddar.

Kärleken är en sådan nåd, och kärleken till nästan var ett av de uppdrag vi fick av Jesus Kristus i samband med instiftandet av nattvarden sakrament. "Du skall älska din nästa såsom dig själv" sa han, och vi tycker att det är både vackra och sanna ord... men lever vi

efter dem? Man behöver bara läsa en dagstidning för att se att det som brister i kärleksbudet får större genomslagskraft än det som fullkomnar. Hur kommer det sig? Varför läser vi hellre om det svåra, onda och hemska än om det goda och glada? Svaret skulle kunna ligga i att det goda, det kärleksfulla, dels känns så privat att man inte gärna talar om det och dels inte eggjar sinnena på samma sätt.

Författaren, forskaren och läraren Håkan Arlebrand funderar i sin faktafyllda och oerhört balanserade avhandling "Den onde – från forna tiders djävulstro till modern satanism" att det som kallas satanism är på stadig framväxt i världen, inte för att människor tror på Djävulen utan för att de misstror det moderna samhället. De ser inte någon mening i att de starka offerar sig för de svaga, utan anser att varje människa fullt ut skall bära konsekvensen av sitt liv även då de drabbas oförskyllt. Ingen skall behöva ställa upp för någon annan, behöva underordna sig andra, och följaktligen har man tagit individens födelsedag till årets största "helgdag" i sin kalender. Detta budskap sprider sig framför allt ibland ungdomar, och särskilt bland medelklassen som uppnått en viss standard och inte vill dela med sig av det de själva har. Jag faller i djupa tankegropar inför detta besked, undrar var den kristna kärleken tappade greppet och gick vilse.

Varför attraheras vi inte längre av kärleksbudet? Hur kan det ha kommit att bli så omodernt att finnas till för varandra, att dela med sig och hjälpa de svaga upp till sin egen nivå? Jag fasar inför ett samhälle där egoismen slår ut i full blom – vi är redan på god väg ditåt, ser jag i kvällstidningarnas rapporter om sjukförsäkringssystemet. I Aftonbladet skrevs nyligen att en folktopartistisk majoritet vill förändra reglerna så att sjukersättningen höjs... men i kommentarerna till artikeln, där läsarna tilläts reflektera över förslaget, framkom en egoism som fick mig att sätta teet i halsen. "Varför skall jag som arbetar behöva försörja dem som inte gör det?" skriver en 22-åring. "Jag har inte lust att

betala skatt för att snyltare skall slippa gå upp om morgnarna" utbrister en tjuugoåring. "Jobba på istället, så att du har pengar att ta av när du blir sjuk" föreslår ännu en tjuugoåring missunnsamt. För mig som sedan åtta år tillbaka är sjukpensionerad p.g.a. min svåra migrän, är detta ett budskap som påminner om de nazisterna riktade mot judarna under andra världskriget, och jag ryser av skräck inför den människobild dessa ungdomar visar prov på.

Det kristna kärleksbudet lyser som en röd varningslampa med sin frånvaro, och frågan är vem eller vad som lett fram till denna otäcka verklighet. Var finns eukaristien? Hur kommer det sig att den moderna människan, den ungdom som skall leda oss vidare in i framtiden, inte klarar av att känna vare sig tacksamhet eller kärlek till nästan? Det är lätt att tappa modet, tänka att jag är så liten och kan inte ensam vända en sådan här trend... men det är inte sant.

Om varje individ bar nattvarden med sig ut i världen och spred monstransens gyllene sken över sin omvärld, skulle vi tillsammans utgöra en obetvinglig massa av ren människokärlek. Det vi måste klara av är att bära heligheten med oss ut ur kyrksalen efter mässan och sprida den vida omkring oss, var och en efter sin förmåga och på sitt eget sätt.

Vi måste låta eukaristien bli en norm för vårt handlande.

Carina Carlström

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen 5,
St Essingen, 112 64 Stockholm, tel 08-
656 26 65. e-post skt.mikael@lkk.se.

Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:

Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37,
113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob
070-660 42 69

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren, Sand-
bäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.

c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.

Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.

Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.

Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling.

Kontaktperson Gudrun Fleetwood, 018-
53 01 20, Pg 442 00 00-4.

LUND

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Östen Undéns gata 5
227 62 Lund, 046-288 48 77

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Nappe Holmström Björnhus,
Furustigen 3, 133 34 Saltsjöbaden, tel
08-717 26 99

Pg 216 28-3

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX

United Kingdom

e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop Maurice Warnon

Hemsida:

http://kingsgarden.org/LCC

Information om kyrkan och försam-
lingarnas verksamhet kan du få på
Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer
per år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:

Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:

Krister Fast tel 08-724 83 28

Rose-Marie Johansson tel 018-55 01 91

Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:

Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.

ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

Sista manusdag för nr 4-2009 är den
1 december 2009.

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan .....50 kronor

Kristen Gnosis.....160 kronor

All försäljning sker mot förskotts betalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstensvägen
11G, 752 40 Uppsala, tel. 018-550191.

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör Du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften

100 kronor på postgiro 88 82 44-1

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:

S:t Mikael församling

Maria församling i Västerås

Min väg till LKK

forts. från sid 5

främst Gudrun Fleetwood, fortsatte för-
samlingsarbetet i ett annat privathem,
där idag ett fast altare är uppbyggt. Som
vi läste i förra numret av Communio
hade vår altartjänare Christer Berglund
studerat äldre nummer av tidskriften
Graal och där - i första årgången! -
funnit en notis om att en LKK-mässa
"åter skulle firas i Uppsala" - året var
1936! Så inte ville vi upphöra igen nu,
trots min sjukledighet. Gudrun axlade
ansvaret för verksamheten och räddade
dess fortsatta existens. Jag höll enstaka
läkegudstjänster. Jag kan nu, som nybli-
ven förtidspensionär, -i mindre skala till
att börja med - återuppta arbetet som
präst i Maria församling i Uppsala från
och med innevarande höstsäsong.

Dag Kyndel